UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 632. Honorii Pap. Annus 7. Heraclii Imp. Annus 23.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

ſunt deſideras tantum te placatum habeamus, quem iniuſte offendi-mus.

XII. Dum igitur cogeretur ſanctus Epiſcopus in curia iugiter permanere, nec inde recedere ſineretur, conſulto numine & reſponſo accepto, vt quod animo conceperat, conficeret: de ſucceſſore viro digniſſimo diuinitus pariter certior redditus, ſe contulit in ſolitudinem, vbi ad obitum vſque permanſit miraculis illuſtratus. Succeſſor ei datus eſt Gotricus, vir quidem ſanctitate mirandus. At de rebus Francorum hactenus; reliqua ſuis locis. Subiicit hæc his Aimoinus: *Poſt diſceſſum præfati Antiſtitis Arnulfi, conſilio tam dicti Pipini & Chuniberti vrbis Coloniæ præſulis vtendum, ſuggerentibus eis, æquitati ac iuſtitiæ operam dabat.*

Vſus eſt etiam familiariſſime Dagobertus ſancto Eligio viro admirandæ ſanctitatis & virtutum merito inſigni, qui ex aurifabro factus eſt poſtea Epiſcopus Nouiomenſis, toto orbe miraculorum fulgore coruſcus, cuius res geſtas *a* copioſiſſime ſcripſit eius æqualis S. Audoenus Epiſcopus Rothomagenſis, dicendum de eo inferius. Sed & idem Rex inuiſit S. Richarium presbyterum, excepitque eum menſa, à quo multa ad ſalutem animæ ſpectantia audiuit, atque profecit. Sed de his pluribus Albinus Flaccus *b*, qui vitam eiuſdem viri ſanctiſſimi ſcripſit ad Carolum Magnum Imperatorem.

XIII. Contigit hoc eodem Redemptoris anno ex hac vita migrare in Galliis ſanctum Allouinum, cognomento Bauonem, vt Theodoricus Abbas ſancti Trudonis, qui eiuſdem viri præclare geſtas ſcriptis tradidit *c*, affirmat. De quo hæc breuiter tanquam epitaphium accipe: *Patrem hic habuit Agilolphum Hasbaniæ Comitem fratrem patruelem Carlomanni ſenioris, cuius filius fuit Pipinus à Landa, * quem primum vocant Brabantiæ Ducem. Deinde contemptis opibus, atque à beato Amando Tungrorum Epiſcopo Chriſti gloriam plenius edoctus, ſoli Chriſto militare ſtatuit: pecunias & reliquas opes in pauperes diſtribuit.*

Eodemque ſancto Amando promotore, Gandæ monaſterium in honorem ſancti Petri conſtruxit, egregieque dotauit, quod ab eo poſtea denominatum eſt. In quo monaſterio tonſura clericali inſignitus, ſeduo vitam ſanctiſſime duxit: ac deinde in cellula veluti ſepulchro ſe claudens, vbi exegiſſet in mira vitæ auſteritate biennium, hoc anno ex hac vita receſſit, à conuerſione ſua anno quadrageſimo diebus minus tribus. Huius imitatione Gertrudis & Begga Pipini filiæ ſe operi vitæ addixerunt, multique principes viri fœminæque ipſius exemplum ſecuti, ſanctimoniæ laudem apud poſteros meruerunt.

Quantus, quamque magni nominis fuerit, non ſolum miraculis patefecerunt, quodque multæ Eccleſiæ ab eo extructæ fuerunt: ſed etiam quod viri celeberrimi eum religioſe viſitarint. Siquidem ſanctus Amandus magnus ille Flandrorum Apoſtolus, noluit abeſſe, cum ex hac vita migraret. Domlinus religioſiſſimus presbyter ex Turoltanenſi ducatu aduenit, vt ante mortem ei ſacra Euchariſtiæ viaticum traderet.

Beatus Liuinus Archiepiſcopus & martyr in Flandriam aduenit, triginta diebus ſuper eius ſepulchrum Miſſarum ſolemnia celebrauit, & tum conuertendis infidelibus operam dabat. Florberto Abbati in eius memoriam elegiacum carmen tranſmiſit. Sed & ſanctus Eligius Epiſcopus non modo eiuſdem ſancti reliquias viſitauit, verum etiam è terra honorifice leuauit Calendis Auguſti. hæc de ipſo hactenus.

IESV CHRISTI ANNVS 632.

HONORII PAP. Annus 7. HERACLII IMP. Annus 23.

SEquitur annus Redemptoris ſexcenteſimus trigeſimus ſecundus, Indictione quinta, quo cœpta ſunt tetra funera Orientalis Imperii, cum videlicet ſub Mahometis ſucceſſore Eububezer Arabes Sarraceni inuadentes Gazenſem regionem, eam deprædati ſunt, occiſo Præſide Palæſtinę vna cum ſuis, quos aduerſus eos dimicaturus adduxerat. Quo tempore & ſigna in cœlo viſa ſunt minitantis iræ Dei, eiuſdemque pro Sarracenis pugnantis aduerſus deſertores Catholicæ veritatis. Nam de his Theophanes hæc habet: *Apparuiſſe ferunt in meridie cometem gladij formam præſeferentem, Arabum (vt euenta declararunt) inualeſcens Imperium demonſtrantem.* Factum eſt enim ſecundum illud Ezechielis *d*: *Mucro, mucro euagina te ad occidendum. lima te, vt interficias & fulgeas.* ita inquam factum eſſe, quæ ſunt ſecuta, docuerunt: adeo vt necdum, peccatis id noſtris exigentibus, idem gladius iuſſus ſit in vagina recondi, ſecundum quod apud eundem prophetam mox ſequitur: *Reuertere ad vaginam tuam in loco, in quo creatus es, in terra natiuitatis tuæ iudicabo te, & effundam ſuper te indignationem meam: in igne furoris mei ſufflabo in te.* Non ſolum autem id non factum, ſed acceſſione aliarum barbararum gentium magis ad cædendum inualuit, vt quæ annis ferme ſingulis vſque ad præſens noſtræ ætatis ſæculum dicenda erunt, perſpicue declarabunt. Sed magna vindicta diuinæ iuſtitiæ factum eſt, vt ibi magis eiuſmodi clades Orientale Imperium ſit depaſta, vbi tum hæreſum, tum ſchiſmatum frequentes ſcaturigines erumpentes, qua ſulphurei amnes, materiam igni diuinæ indignationis aſſidue miniſtrarunt, vt ſemper eſſet, quod Deus puniendum inueniret, dum eadem non deſinerent manare peccata. I.

ARABES SARRACENI DEPRÆDATI GAZENSES.

d Ezech. 21.

Eodem pariter anno, cum totius pene Galliæ monarchiam Dagobertus Rex obtineret, nec aliquem haberet ex ſe filium, vt prolem accipere poſſet, illicita prorſus atque nefanda tentauit. Sed qui ex tenebris ſplendeſcere facit lumen ſuum, ex malis Deus bonum elicuit: ſiquidem eiuſmodi occaſione fides Chriſtiana apud barbaros adhuc Gentiles propagatur per S. Amandum Epiſcopum Traiectenſem, cum ab eodem Dagoberto Rege in exilium eiectus eſſet. Rem geſtam petimus ab Hugbaldo monacho in rebus geſtis *e* ſanctę Rictrudis ſcriptis omni fide ad Stephanum Epiſcopum Cameracenſem, cum dicturus de Amandi exilio, iſta præmittit: *Habuit autem Dagobertus Rex fratrem Aribertum, non tamen germanum. Ei attribuit vrbes & pagos citra Ligerim flumen, & vſque ad Pyrenæos ſaltus, ſapienti videlicet vſus conſilio, pactuſque ab eo, ne quid vnquam paterni regni ab ipſo repeteret. Itaque Aribertus Toloſanam obtinens ſedem, cum in Aquitania regnaret, non diu poſt totam Vaſconiam ſibi ſubiecit. At Dagobertus in adminiſtrando regno præclarus, vni vitio ſubiacuit, immodico deditus amori mulierum. Vnde accidit, vt legitima coniuge ſua ob ſterilitatem repudiata,* alteram ſibi copularit. At qualemnam? Aimoinus hæc habet *f*: *Dagobertus* (hoc ſcilicet ſui regni initio) *Romiliaco villa conſtitutus, Gomatrudem Reginam, nouercæ ſuæ Sichildis germanam, eo quod eſſet ſterilis, conſilio quorundam Francorum relinquens, Nantildem quandam puellam à monaſterio raptam, in matrimonium ſibi iunxit.* Pergit vero Hugbaldus: *Cumque id flagitium in eo Pontifices, in primis autem vir ſanctiſſimus & mirabilium operum patrator Præſul Amandus reprehenderet: ille indignatione & faſtu regio incitatus, eundem venerabilem Antiſtitem non abſque iniuria è ſuo regno eiecit. Ille vero pro Chriſti veritate perſecutionem patientiſſime ferens, quippe qui etiam ſanguinem pro Chriſto fundere peroptaret, diuerſis in locis diuini verbi ſparſit ſemina, atque tandem etiam in Vaſconiam Rictrudis patriam peruenit, vt cælitus infuſo ſibi lumine eius regionis gentem illuſtraret, ſimul ſperans ob gentis eius ſæuitiam poſſe ſe illic martyrij palmam promereri.* hæc de exi-

II.

e Habet Sur. die 12. Mai.

DAGOBERTVS OBSCOENVS ATQVE SACRILEGVS.

f Aimoin. li. 4. c. 19.

lio & propagatione fidei in Vaſconia auctor. Sic autem perſeueraſſe Regem vſque ad ſui regni octauum annum, quæ ſuo loco dicentur, oſtendent.

III. Sed proſequamur noui Apoſtoli prædicantis Dei verbum & ad fidem Gentiles conuertentis veſtigia. Res ſiquidem ab eo geſtas Baudemundus eiuſdem ſæculi auctor conſcripſit *a*: qui vbi ſanctiſſimi viri ad limina Apoſtolorum iteratam recenſuit peregrinationem, hæc de eius Apoſtolica functione in miniſterio verbi recenſet: *Per idem autem tempus, cum loca vel diœceſes ob animarum ſolicitudinem vir Domini circumiret Amandus, audiuit Pagum eſſe quemdam iuxta fluenta Scaldis fluuij, cui vocabulum eſt Gandauum: cuius loci habitatores antiqua diaboli verſutia vſque adeo circumquaque laqueis vehementer irretiuit, vt incolæ terræ illius, relicto Deo, arbores & ligna pro Deo colerent, atque vana idola adorarent. Propter ferocitatem enim gentis illius vel ob terræ infœcunditatem, omnes ſacerdotes à prædicatione loci illius ſe ſubtraxerant, & nemo audebat in eodem loco verbum annunciare Domini. Quo audito; vir ſanctus magis eorum miſeratus errorem, quam de vita ſua periculo pertimeſcens, Aicharium Epiſcopum, qui tunc Nouiomenſis vrbis cathedræ præſidebat ſacerdotali, adijt, eumque humiliter poſtulauit, vt ad Regem Dagobertum quantocius pergeret, epiſtolaſque illius iuſſu acciperet, vt ſiquis ſe non ſponte per baptiſmi lauacrum regenerare voluiſſet, coactus à Rege, ſacro ablueretur baptiſmate.* Ita viſum ſancto, non vt ea vteretur poteſtate, qua nunquam eſt vſus, ſed ne munitum regio diplomate Antiſtitem accolæ penitus auerſari & abijcere poſſent. Sed pergit:

a Ap. Sur. die 6. Febr.

S. AMAND. PRÆDICAT GENTILIBVS.

IV. *Quod ita factum eſt: Percepta namque à Rege poteſtate, & benedictione à Pontifice, illuc vir Domini Amandus perrexit intrepide. Vix autem quis digne narrare ſufficiet, quantas ibidem pro Chriſti nomine perpeſſus ſit iniurias, & quam frequenter ab incolis loci illius cæſus ſit, nec non à mulieribus & à ruſticis non abſque iniuria ſit repulſus, verum etiam & in flumen ſæpe præcipitatus. Quæ omnia vir ſanctus pro nihilo deputans, verbum Domini non deſtitit prædicare, memorans illam ſancti Euangelij ſententiam, quæ ait:* b *Maiorem charitatem nemo habet, quam vt animam ſuam ponat quis pro amicis ſuis. Comites autem illius, qui eum fuerant germana charitate ſecuti, ob inediam & ſterilitatem loci ad propria remeantes, eum ibidem ſolum reliquerunt. Ipſe vero in prædicationis permanens officio, alimentum proprijs quærebat manibus. Sane captiuos innumeros redimens ſacro baptiſmate emundabat, & vt in bonis operibus perſiſterent, fideliter hortabatur.* Quoddam autem inter hæc inſigne miraculum interceſſerit, cuius cauſa maxima ex Gentilitate facta eſt ad fidem Chriſtianam acceſſio, auctor ita mox ſubdit:

S. AMANDI LABORES IN PRÆDICATIONE FIDEI.

b Ioan. 15.

V. *Illud etiam huic ſchedulæ adnectendum putauimus; quod viro venerabili presbytero nomine Bono, narrante didicimus, qui teſtabatur ſe præſentem fuiſſe, quando hæc geſta res eſt. Aiebat namque, quod Comes quidam ex genere Francorum, cognomine Dotto, congregata non minima multitudine Francorum in vrbe Tornaco (vt erat illi iniunctum) ad dirimendas reſideret actiones. Tunc ſubito à lictoribus præſentatus eſt ante eum quidam reus, quem omnis turba acclamabat dignum eſſe morte. Erat vero idem fur plagis tam crudeliter affectus, vehementerque cæſus, & toto corpore non niſi ſemiuiuus. Cumque præfatus Dotto decreuiſſet, vt eum patibulo deberent affigere: vir Domini Amandus adueniens, obnixa prece poſtulare cœpit, vt ei vitam concedere dignaretur. Sed vt erat ſæuus atque omni bellua crudelior, nihil apud eum Amandus obtinere potuit. Tandemque à miniſtris, vel apparitoribus idem fur affixus patibulo eſt, atque extremum exhalauit ſpiritum. Dotto igitur domum reuerſus eſt, populi conſtipatus caterua.*

INGENS MIRACVLVM.

VI. *Sanctus vero vir Domini Amandus citius ad patibulum recurrit, hominemque iam mortuum inuenit, depoſitumque de ligno ad cubiculum, in quo familiariter orare conſueuerat, deferri fecit: fratribuſque è cellula egreſſis, ipſe per membra defuncti orationibus tamdiu incubuit, lachrymis ad Dominum perfuſis precibus, donec iubente Deo, anima in corpus rediit, atque cum viro Dei loqui cœpit. Adueniente itaque matutinali tempore conuocatis fratribus, aquam iuſſit afferri. Suſpicantibus autem illis, quod corpus ad ſepeliendum (ſicut mos eſt) vellet abluere, ſubito cellulam ingreſſi, viderunt eundem hominem, quem mortuum reliquerant, ſanum cum viro Dei ſedentem, atque incolumem colloquentem, miratique vehementer cœperunt, quod viuum videbant, quem paulo ante mortuum reliquerant. Tunc igitur ſanctus vir Domini Amandus aſſiſtentes cunctos vehementiſſime obteſtari cœpit, ne cuiquam proderent hoc, quod per eum Dominus operari dignatus eſt, aſſerens non ſue hoc eſſe aſcribendum virtuti, ſed miſericordiæ Domini, qui in ſe ſperantibus vbique dignatur adeſſe. Loto itaque omni corpore & cicatricibus, carnem carni reſtituit:* ita vt de plagis quas ante pertulerat, in eius corpore nullum indicium appareret. Sicque eum ad propriam remittens domum parentibus reſtituit incolumem.*

AMANDVS EXCITAT DEFVNCTVM.

Hoc vbi miraculum longe lateque diuulgatum eſt, ſtatim multi regionis illius curſu celeri ad eum concurrerunt, & vt eos faceret Chriſtianos, humiliter poſtulabant: Fana etiam quæ ante adorare conſueuerant, proprijs deſtruentes manibus, ad virum Dei vnanimiter peruenerunt. Nam vbi fana deſtruebant, vir Domini Amandus tam ex munificentia Regis, quam ex collatione religioſorum virorum, religioſarumque fœminarum ſtatim monaſteria aut Eccleſias conſtruebat: verbique ſacri pabulo populum reficiens, omnium corda mandatis cœleſtibus illuminabat. Cum iam vir ſanctus videret prædicatione ſua quoſdam ad Deum conuerti, ex hoc maiori æſtuabat deſiderio, quatenus adhuc alij conuerterentur. Audierat denique, quod Sclaui nimio errore decepti, à diaboli laqueis tenerentur oppreſſi. Illeque martyrij palmam ſe aſſequi poſſe confidens, tranſfretato Danubio, eadem circumiens loca, libera voce Euangelium Chriſti Gentibus prædicabat. Paucis vero ex eis in Chriſto regeneratis, videns etiam ſibi non ſatis accreſcere fructum, & martyrium, quod ſemper quærebat, nondum ſe adepturum, ad proprias iterum reuerſus eſt oues, eaſque curam gerens earum, ad cœleſtia regna prædicando perduxit. hæc Amandus vſque ad tempus, quo reiectus eſt à Dagoberto. Quomodo autem idem princeps facti pœnitens in gratiam receperit virum ſanctum, ſuo loco dicturi ſumus. Sed hactenus de rebus Gallicanis, & acceſſione facta Eccleſiæ ex Gentibus per eundem S. Amandum Apoſtolicum virum.

VII.

IESV CHRISTI ANNVS 633.

HONORII PAP. Annus 8. — HERACLII IMP. Annus 24.

CHRISTI Redemptoris annus ſexcenteſimus trigeſimus tertius, Indictione ſexta, tum Romano Imperio, tum Eccleſiæ Catholicæ funeſtiſſimus extitit: quo cum deceſſiſſet primus Mahometis ſucceſſor Eububecer, ſiue Abubachar, Haumarus in locum eius ſuffectus, ſtatim Arabiam verſus ducens exercitum, Boſtrenſem ciuitatem vi cepit; aliiſque locis potitus eſt, occurrentemque ſibi Theodorum fratrem Imperatoris cum exercitu vicit: adeo vt in deſperationem coniectus Imperator deſponderit animum, Syriam derelinquens, in locum tutum ſe receperit Conſtantinopolim. Hæc autem ſummatim collecta, ita deſcripta narrantur c: *Moritur Abubachar, cum imperaſſet (id eſt, Imperij nomen) fuiſſet annos duos & ſemis. Succeſſit Haumarus. Hic Boſtram aliaſque vrbes cepit, & vſque Gabatam progreſſus eſt. Cum hoc prælio commiſſo Theodorus Heraclij frater victus ad Imperatorem Edeſſæ tum agentem venit. Imperator vero Bahanem * eius loco præfecit. Theodorum porro Sacellarium cum exercitu Romano aduerſus Arabes mittit. Et cum Emeſam venisset, occurrit Amiras cum multitudine Sarracenorum, caſtraque locat ad Bardaniſium flumen. Itaque Heraclius, rebus deſperatis, Syriam deſerit, ſublatiſque Hieroſolymis venerabilibus lignis Conſtantinopolim abijt: Bahanē vero à Damaſco Emeſam diuertit* [illegible] *& Theodorum Sacellarium cum exercitu quadraginta millium.* Quomodo autem Romani ab eis ſæpe victi fuere, dicemus annis ſequentibus. Cauſa vero aſportandi ſanctæ Crucis ligni Hieroſolyma, illa interceſſiſſe videtur potiſſima, quod haud falſus coniector extitit Imperator, Arabes dominaturos locis illis atque aliis. Hæc ſunt quæ ad cladem Romani Imperii ſpectant.

Quod autem cultu & veneratione ſanctiſſimum Crucis lignum Hieroſolyma Conſtantinopolim tranſlatum habitum ſit, audi Bedam in libello de locis ſanctis, cum agit de Conſtantinopolitana ciuitate d: *Intrante domo Baſilica*